

Elek Lenke (Aranytoll)

Veres Mária laudációja

Szívből örülök Elek Lenke Aranytoll-díjának. Szakmai értékelést azonban ne várjanak tőlem, azt már megtették az ítések, hiszen annak eredményeként kapta a megérdemelt, nívós kitüntetést.

Inkább a munkához való hozzáállásáról szeretnék beszélni.

Lenkét viszonylag későn ismertem meg, de szerencsére egy szerkesztőségben, mi több, egy szobában dolgozhattunk jó pár évig, és bár mindketten megváltunk a laptól, barátságunk és szakmai kapcsolatunk továbbra is megmaradt.

Gyerekeim annak idején sokszor belátogattak a szerkesztőségbe, és időnként megjegyezték, hogy el sem tudnának tévedni, mert a mi szobánkból folyamatos kopogás és kacagás szűrődik ki a folyosóra.

Lenke ugyanis szaporán és elég vehemensen kezelte a számítógép billentyűzetét. Rajta kívül nemigen ismerek senkit, aki olyan elszántan vetné bele magát a munkába, mint ő. És közben sem szűnt meg számára a világ, pihenésképp elmesélt egy-egy sztorit, kacagott nagyokat, és dolgozott tovább. Közös éveink során soha nem fordult elő, hogy valamilyen munkát visszautasított volna, ne ment volna el egy interjúra vagy sajtótájékoztatóra, és ne adta volna le időben a cikkét.

Azt azonban sokan nem tudták róla a szerkesztőségben, hogy örök mosolya, munkaszeretete kapaszkodót, menekülő segítséget is jelentett neki. Mert nélkük még nehezebben viselte volna a rá nehezedő terheket. Precízen, rendületlenül dolgozott, gyereket nevelt, miközben hosszú évekig először egy, majd két kórházba járt naponta látogatni magatehetetlen, kommunikációra képtelen szüleit.

Máig nem tudom, hogyan volt képes mindezt végigcsinálni, de azt gondolom, neki valóban terápiás hatású a munka és a jókedv.

Drága Lenke! Örülök, hogy a barátomnak tudhatlak, és azt kívánom, még nagyon sokáig kopogj és kacagj!

(Elhangzott a MÚOSZ székházában, 2018. március 14-én.)